

Список використаних джерел:

1. Максимова Л. П. Вплив системи податкового регулювання на конкурентоспроможність / Л. П. Максимова // Фінанси України. – 2007. - № 6. – С. 58.
2. DoingBusiness2015 // WorldBank. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу до ресурсу: <http://www.russian.doingbusiness.org/rankings>.

Кочерга О.О.

студентка,

Київський національний університет імені Тараса Шевченка

СТРАТЕГІЧНІ АСПЕКТИ ОЦІНКИ ВАРТОСТІ КОРПОРАТИВНОГО КАПІТАЛУ

В умовах ринкової економіки особливу актуальність у дослідженні процесу формування капіталу компанії набувають стратегічні аспекти оцінки вартості корпоративного капіталу, які визначають ефективність фінансового інвестування. Оцінка вартості компанії проводиться для того щоб визначити, як саме дана величина відобразиться на ринковій привабливості компанії і, тим самим, визначить орієнтири для фінансового менеджменту.

Дослідженню основ проблем формування та оцінки вартості компаній присвячено праці таких зарубіжних науковців: Р. Брілі, А. Дамодаран, Т. Коупленд, Г. Мандл, М. Міллер, Ф. Моділіані, С. Маєрс, К. Рабель, Т. Робінсон, М. Сіровер, Т. Коупленд. Вітчизняні економісти, які розглядали дану тематику: Базилевич В.Д., Чумаченко М.Г., Дука А.П., Кругляк А.М., Краснокутська Н.С., Мендрула О.Г., Любкіна О.В., Лепьохіна І.О., Шелудько В.М.

Вартісна концепція сформувалася в рамках сучасної теорії фінансів і управління фінансами. Управління фінансами постулювало ідею максимізації акціонерної вартості як основну довгострокову стратегічну мету і парадигму оцінки на підставі дисконтованих грошових потоків.

Концепція управління вартістю компанії, її бізнесу при розробці стратегії розвитку повинна знаходитися на вищому рівні в ієрархії управління, тобто зайняти пріоритетне місце, витісняючи при цьому підсистему управління прибутком на нижчий функціональний рівень [2].

Показник вартості капіталу використовується як критеріальний у процесі здійснення інвестування. Перш за все, рівень вартості капіталу компанії виступає як дисконтна ставка, за якою сума чистого грошового потоку зводиться до теперішньої вартості у процесі оцінки ефективності окремих реальних проектів. Крім того, він служить базою порівняння внутрішньої ставки дохідності з інвестиційного проекту [4].

Зниження рівня вартості капіталу призводить до відповідного зростання ринкової вартості підприємства і навпаки. Особливо оперативно ця залежність реально відображається на діяльності акціонерних компаній відкритого типу, ціна на акції яких підвищується або знижується при зниженні або збільшенні

вартості їх капіталу. Висока дисконтна ставка звичайно означає низьку ціну цінних паперів, а низька ставка дисконту означає високу оцінку зобов'язань фірми. Оскільки продаж цих цінних паперів забезпечує фірму фондами для інвестицій, вартість фінансування зростає, коли ціна цінних паперів низька, і падає, коли їх ціна висока. Вартість капіталу – це міра для визначення рівня доходів фірми від цінних паперів.

Коли фірма здійснює емісію цінних паперів, вона бере на себе зобов'язання сплатити доходи власникам. Цей платіж і є витратами, які формують вартість залучення капіталу. Вартість капіталу – це необхідна ставка доходу, яку повинна забезпечити фірма, щоб покривати витрати для залучення капіталу на ринку. Нові кошти будуть надані фірмі інвесторами лише тоді, коли фірма сплатить їм необхідну ставку доходу, аби компенсувати їм ризик інвестування. Вартість капіталу, відтак, є орієнтиром для вимірювання мінімальної прибутковості різних інвестицій [3, с.107].

Управління вартістю капіталу є одним із самостійних напрямків підвищення ринкової вартості підприємства.

В процесі оцінки вартості підприємств використовується значна кількість методів і способів такої оцінки. У зарубіжній та вітчизняній практиці оцінки вартості майна найбільшого поширення дістали три методичні підходи до оцінки вартості підприємства:

- заснований на оцінці потенційних доходів підприємства;
- майновий (витратний);
- ринковий.

В процесі використання цих підходів розрізняють окремі методи оцінки. Причому жоден з підходів чи методів не має принципових переваг перед іншими. В практичній роботі з оцінки вартості підприємства оцінювач, як правило, застосовує кілька методичних підходів, що найповніше відповідають конкретним умовам, об'єктам та меті оцінки, наявності й достовірності інформаційних джерел для її проведення.

У рамках дохідного підходу виокремлюють два основні методи:

- дисконтування грошових потоків (дисконтування Cash-flow);
- визначення капіталізованої вартості доходів [5].

Майновий (витратний) підхід передбачає, що вартість підприємства розраховується як сума вартостей усіх активів (основних засобів, запасів, вимог, нематеріальних активів тощо), що складають цілісний майновий комплекс, за мінусом зобов'язань.

В рамках ринкового підходу найуживанішими методами вважаються методи:

- зіставлення мультиплікаторів;
- порівняння продажів (транзакцій).

А. Дамодаран розглядає ще такий підхід до оцінки вартості капіталу компанії як оцінка умовних вимог. Цей підхід передбачає використання моделі ціноутворення опціонів для виміру вартості активів, що мають характеристики опціону. Деякі з таких активів – це фінансові активи, що обертаються на ринку (такі, як варранти), інші – не торгуються на ринку і

ґрунтуються на реальних активах (проекти, патенти, запаси нафти). Останній вид опціонів часто називають реальними опціонами [1, с. 553].

Після проведення оцінки вартості підприємства в цілому можна проаналізувати доцільність існування і перспектив його розвитку в ринковому економічному просторі – тобто визначити напрями максимізації ринкової вартості підприємства. Необхідно виділити основні напрями за якими можливо здійснювати перетворення, спрямовані на підвищення вартості компанії:

1. Розробку чітко сформульованої стратегії розвитку бізнесу, наявність якої підвищує вартість бізнесу, тим самим підвищує і інвестиційну привабливість компанії на ринку в цілому.

2. Створення вартості іміджу і ділової репутації (стратегічний дизайн), що дозволяє зробити необхідний ефект як на контрагентів, так на потенційних інвесторів.

3. Створення вартості управління. Налагоджений менеджмент, сучасні технології управління та контролю, досягнення прозорості ведення бізнесу та бухгалтерської звітності, грамотно організована організаційна структура, прописані і відпрацьовані бізнес-процеси надають додаткову стійкість компанії. Навчений персонал, мотивований на досягнення поставлених цілей, служить запорукою забезпечення життєздатності бізнесу.

4. Створення вартості необоротних активів. Для підвищення вартості активів необхідно завести на баланс підприємства все наявне обладнання, майно, транспортні засоби за реальною ринковою, а не залишковою вартості. Належним чином повинні бути зареєстровані права на нематеріальні активи.

5. Створення вартості оборотних активів. В активі у інвестиційно привабливою компанії повинні бути тільки ліквідні запаси сировини і комплектуючих. Для підвищення вартості компанії необхідне впровадження сучасних технологій контролю, внутрішнього аудиту аналіз структури витрат і доходів, поліпшення операційних показників [6].

Отже, стратегічні аспекти оцінювання вартості компанії дозволяють вирішувати наступні завдання: визначення початкової або дійсної величини вартості бізнесу, визначення вартісного розриву між фундаментальною (внутрішньою) і дійсною вартістю, виявлення чинників зростання вартості і ступінь їх впливу на величину ринкової вартості, розрахунок величини потенційної вартості і прослідкувати її динаміку залежно від використання внутрішніх і зовнішніх резервів і покращень, прогнозування величини синергетичного ефекту.

Список використаних джерел:

1. Дамодаран А. Инвестиционная оценка: Инструменты и методы оценки любых активов / А. Дамодаран ; Пер. с англ. – 5-е изд. – М. : Альпина Бизнес Букс, 2009. – 1340 с.
2. Воронін В.О., Костик А.В., Лянце Е.В., Павлиш Л.І. / В.О. Воронін, А.В. Костик, Е.В. Лянце, Л.І. Павлиш // Вісник Національного університету «Львівська політехніка» – № 649 – 2009. – 161 с.
3. Верланов Ю.Ю. Фінансовий менеджмент. Навчально-методичний посібник / Ю.Ю. Верланов / Миколаїв: Видавництво МДГУ ім. Петра Могили, 2006. – 344 с.

4. Мойсеєнко І.П. Інвестування: Навчальний посібник / І.П. Мойсеєнко – К., 2006. – 490 с.

5. Міокова Г.І. Вартість підприємства та її оцінка / Г.І. Міокова // Економічні науки, Вип. № 22, частина 2 – 2012. – Режим доступу: [http://www.kntu.kr.ua/doc/zb_22\(2\)_ekon/stat_20_1/25.pdf](http://www.kntu.kr.ua/doc/zb_22(2)_ekon/stat_20_1/25.pdf).

6. Вишнякова А. В., Колосов Г. В. Стратегии руководия по увеличению стоимости компании / А. В. Вишнякова, Г. В. Колосов // Экономические науки, «Маркетинг и менеджмент». – 2014. – Режим доступу: <http://topknowledge.ru/finansovuj-menedzhment/4078-strategii-velicheniya-stoimosti-kompanii.html>.

Мунтіян Н.М.

магістр,

Національний університет державної податкової служби України

КОРУПЦІЯ ЯК ОДИН ІЗ ЧИННИКІВ ПОДАТКОВОГО РИЗИКУ ДЕРЖАВИ

Не менш загрозливим чинником, який впливає на виникнення ризику держави є існуванні такого феномену як «корупція». Адже складність податкового законодавства, велика кількість платежів протягом року, тривалий час, необхідний на виконання податкових зобов'язань, об'єктивно сприяють розвитку корупційних проявів у системі податкових відносин.

Питанню корупції в системі податкових відносин приділяється особлива увага з боку як зарубіжних, так і вітчизняних фахівців. Серед них варто відзначити G. Becker, P. Mauro, W. Eliasberg S., В. Вишневський, В. Добренєков, О. Десятнюк, М. Левін, О. Румянцева та інші. Однак, незважаючи на значні здобутки у дослідженні даного питання, актуальним залишається вивчення причин здійснення протиправних діянь та розроблення способів щодо їх запобігання.

Метою даної статті є розгляд корупційних діянь в податкових органах України та розробка заходів щодо їх попередження.

В «Національній антикорупційній стратегії на 2011–2015 роки» [1] вказується, що корупція набула ознак системного явища, яке поширює свій негативний вплив на всі сфери суспільного життя, все глибше укорінюючись у повсякденному житті як основний, швидкий та найбільш дієвий протиправний засіб вирішення питань, досягнення певних цілей. Так за даними антикорупційної неурядової організації Transparency International Україна станом на 2014 рік займає 142 місце зі 175 позицій з показником 26 балів зі 100 за індексом сприйняття корупції. У таблиці 1 наведено динаміку індексу сприйняття корупції протягом 2011–2014 рр.